

ZÁHADY LADY ELEANOR SWIFTOVEJ

KNIHA 4

SMRŤ V SNEHU

VERITY BRIGHT

Ljndeni

Smrť v snehu

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Verity Bright

Smrť v snehu – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

SMRŤ V SNEHU

VERITY BRIGHT

SMRT
V SNEHU

Preložila Adriana Richterová

Ljndeni

Verity Bright: Murder in the Snow

Copyright © Verity Bright, 2020

First published in Great Britain by Bookouture, an imprint of Storyfire Ltd., Carmelite House, 50 Victoria Embankment, London EC4Y 0DZ, in 2020.

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2025

Translation © Adriana Richterová, 2025

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať s cieľom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vytážovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4929-9

ISBN e-knihy 978-80-566-4967-1 (1. zverejnenie, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-4968-8 (1. zverejnenie, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-4966-4 (1. zverejnenie, 2025) (ePDF)

*Mirren a Michaelovi za to, že sú fanúšikmi
Eleanor a Clifforda a, samozrejme, Gladstona.*

„Nezáleží na tom, ako človek zomrie, ale ako žije.“

Samuel Johnson

PRVÁ KAPITOLA

„Dofrasa!“

Napriek týždňom dôkladného plánovania na jeden malý, ale podstatný detail zabudli.

Lady Eleanor Swiftová prechádzala pohľadom po sivých kamenných múroch vidieckeho sídla, no nevedela naň prísť. Všetky tri poschodia aj obe úzke veže lemujúce vchod boli vyzdobené a ligotali sa v oslňujúcej sviatočnej nádhere. Vnútri puntičkársky majordóm a usilovný personál dokončovali posledné prípravy na vianočný obed pre dedinčanov. *Čo by to mohlo byť?*

Vošla dovnútra a žiarivými zelenými očami sa rozhliadla po impozantnej vstupnej hale s mramorovou dlážkou. Vtom si spomenula.

„Gladstone!“ Mykla záplavou ryšavých kučier. „Kristepane, čo to vyvádzaš?“

Krátky, hrubý chvost, čo sa zúrivo hojdal pod vianočným stromčekom, odrazu zmeravel.

Eleanor podišla bližšie a tľapla psa po chrbte. „Okamžite vylez!“

Starý buldog, ktorého zdedila po nebohom strýkovi lordovi Byronovi Henleym, nechotne vycúval spod stromčeka a pozrel na ňu. Na spodnom zube sa mu hojдалa zelená vianočná guľa.

„Uff! A to som si myslela, že som ich všetky zavesila dosť vysoko, aby si na ne nedočiahol.“ Vzala Gladstonovi jeho trofej, kľakla si a podopierajúc sa rukami vliezla pod široké spodné vetvy, aby skontrolovala, či tam nenájde ďalšie schované ozdoby. Buldog sa k nej pripojil a na oboch spáchlo trochu ihličia.

Okolo stromu zasadeného v obrovskom kvetináči plnom zeminy si všimla výrečné stopy buldogovho pohrebiska.

„Gladstone, že sa nehanbíš! Zahrabávať ozdoby, čo naše dámy tak dlho vešali.“

Pes odpovedal hlasným zavytím, zavrtil sa na krátkych pevných nohách, čím spôsobil, že celý vianočný stromček sa nebezpečne naklonil.

Keď začula, ako ďalšie dekorácie padajú na vyleštenú dubovú dlážku, mykla sa a pritisla si ruku na líce. „Au!“ Zadržala dych. „Pst! Musíme to upratať, prv než na to príde Clifford.“

Vtom za sebou začula zdvorilé zakašľanie.

„Neskoro,“ šepla buldogovi do ucha. „Dofrasa, dofrasa!“

Vyliezla spod vianočného stromčeka a uhladila si šaty obopínajúce jej štíhlu postavu. „Aha, Clifford, tu ste. Ten stromček je skutočne nádherný.“

Dokonale upravený majordóm si ju prísne premeral a nemohol si nevšimnúť jej zašpinené ruky, ihličie vo vlasoch a škrabanec na líci. „Je to od vás nanajvýš prezieravé, mylady, že ste sa obťažovali vliezť pod strom, aby ste plne zhodnotili jeho kvality.“

Cliffordov tón jej pripomenul dávne časy. Takto sa s ňou zhováral, keď ju občas ako malé dievča brával z internátnej školy, aby strávila letné prázdniny na panstve Henley Hall.

„Veľmi vtipné. My s Gladstonom sme len...“

Majordóm namieril prst v bielej rukavici na kreslo s damaskovým čalúnením krémovej farby, na ktorom boli jasne viditeľné stopy po špinavých psích labkách.

Eleanor sa zarazila. „Dobre teda! Len som nechcela, aby ste si všimli, že Gladstone sa rozhodol zvesiť ozdoby.“

„Vaše úsilie, mylady, by sotva malo šancu na úspech, keďže som stál na poschodí a držal stromček, aby nespadol vám alebo Gladstonovi na hlavu.“

„Aha! Ďakujem.“

„No žiaľ, zdá sa, že ani tak sa mi nepodarilo úplne vás ochrániť pred zranením.“ Majordóm vytiahol z vrecka bezchybne čistú vreckovku. „Tú ranu bude treba ošetriť.“

Eleanor si skusmo priložila ruku na líce. „Pch! Veď je to len škrabanec.“

„S vaším dovolením, mylady, už som vás raz upozornil, že takýto očividne krvácajúci škrabanec nazývame reznou ranou. A zostáva vám len tridsaťpäť minút, aby ste sa ako majiteľka panstva zhostili svojej... uhm, úlohy hostiteľky.“

Eleanor si rýchlo umyla ruky, chvatne vytriasla z vlasov zvyšky ihličia, a práve keď sa už chystala znovu pripojiť ku Cliffordovi, objavila sa vo dverách gazdiná pani Buttersová. Táto drobná, okrúhla, vždy usmiata žena obrnená božskou trpezlivosťou jej pripomínala obľúbenú tetu, ktorú zbožňujú nielen príbuzní, ale všetci, čo ju poznajú.

„Prepánajána, mylady, prepáčte, že sa pýtam, ale čo sa vám stalo s tvárou?“

Eleanor si siahla na poranené líce a v duchu musela priznať, že ju rana páli a na okrajoch je spuchnutá. „To nič. Je to len škrabanec, pani Buttersová. Ani to nebolí.“

„To nič vyzerá dosť zle a určite aj bolí. Nenechám vás, aby ste sa tu takto promenádovali. Čo by si pomyslel váš nebohý strýčko? Daj mu Pánboh ľahké spočinutie.“

Eleanor potľapkala gazdinú po pleci. „Ďakujem, no Clifford toľko nástojil, že som si na to kvapla niečo odporné, čo strašne štípalo. Ak mám byť úprimná, na cestách po svete som veľakrát skončila s oveľa horšími škrabancami a modrinami. A zato mi neodpadla ani ruka, ani noha.“

Pani Buttersová sa zasmiala. „Dovolím si poznamenať, mylady, že spolovice ste sa podali na vášho strýka a z tej druhej na vašu mamičku. Teda niežeby som mala veľa príležitostí spoznať

ju, no rozhodne máte v sebe niečo z jej nezlomnej vôle a nezávislosti.“

Eleanor si uvedomila, že ani ona nestrávila so svojou matkou veľa času. Jej rodičia totiž zmizli, keď bola ešte dieťa, a krátko nato ju strýko poslal do internátnej školy.

„Vďaka, pani Buttersová. Čo keby sme urobili kompromis? Keďže vás nechcem zdržiavať od chystania jedla pre tú hordu hladných dedinčanov, ktorí čoskoro dorazia, tak si tým, čo mi odporúčate, potriem ten malý škranec... teda, tú ranu. A potom spolu dokončíme posledné prípravy.“

„Platí, mylady. V kuchyni v lekárničke vedľa kredenca je malá ružová škatuľka. Masť v nej vonia ako zmes medu a eukalyptu. Tým si ranu natrite a nešetríte. Nájdete tam aj arnikové tablety. Dve užite.“

Eleanor vykonala všetko podľa inštrukcií gazdinej a vybrala sa skontrolovať, či všetko, čo súvisí s prípravou jedla na vianočný obed, prebieha hladko. Pani Trotmanová, milá žena, ale prísna kuchárka, ktorej pomáhala mladá slúžka Polly, všetko bravúrne zvládala. Teda okrem Gladstona, o ktorého si robila starosti. Zmizol zo svojho ležoviska pri sporáku, kam ho vykázali za trest, lebo „kradol ozdoby z vianočného stromčeka a zahrabával ich do kvetináča“.

Eleanor vyšla do haly a zvrátila čelo v snahe spomenúť si, čo robila predtým, než ju vyrušil tvrdohlavý buldog.

„Možno keby ste boli taká láskavá, mylady, a pozreli sa do kalendára s termínmi, ktorý som vám dal.“

Eleanor sa vystrašene mykla. „Clifford, koľkokrát som vám vravela, aby ste už prestali s tým, že sa odrazu len tak z ničoho nič niekde vynoríte. Zakaždým idem vyskočiť z kože.“

„Prepáčte, mylady, ale som majordóm. No sľubujem, že najbližšie sa pokúsím ohlásiť svoj príchod bubnovaním a fanfárami.“

„To by pomohlo.“ Na majordómových perách si všimla náznak úsmevu. Clifford slúžil u jej strýka nielen ako majordóm, no ešte predtým v armáde ako jeho vojenský sluha. Hoci každý pochádzali z inej spoločenskej triedy, stali sa z nich verní priatelia. Na smrteľnej posteli lord Byron požiadal majordóma, aby sa postaral o jeho milovanú neter, a Clifford vykonával túto povinnosť s neochvejnou lojalitou, rozhodnosťou a veľkou dávkou suchého humoru. Eleanor si prešla rukami po vreckách na svetri.

„Tak sa mi vidí, že som ten kalendár opäť niekde zapotrešila.“

„V takom prípade, mylady, si dovoľím navrhnúť, aby sme išli skontrolovať tanečnú sálu. Stoly na servírovanie obeda sú už takmer kompletne pripravené. Dámy odviekli vynikajúcu prácu, napokon ako vždy.“

„O tom niet pochyb. Všetci si plníte povinnosti tak horlivo, že večer po odchode hostí z dediny si rozhodne aj vy zaslúžite odmenu.“ Usmiala sa naňho. „Nie je to úžasné, že strýko Byron zaviedol túto tradíciu a každé Vianoce pozýval do Henley Hall takmer všetkých obyvateľov Little Buckfordu?“

„Jeho lordstvo bol láskavý džentlmen, mylady, a rád konal dobročinné skutky.“

„Tento rok máme aj pár nových hostí z Chipstonu. Zdalo sa mi nezdvorné nepozvať ich, keďže nám pri stole zostalo pár voľných miest. Vôbec však netuším, kto príde. Požiadala som dámy zo Ženského spolku, aby to zariadili. A mne len zostáva dúfať, že môj prvý vianočný obed v Henley Hall, ktorý organizujem ako hostiteľka, bude hoden strýkovej pamiatky.“ Vtom ju premožli spomienky. „Veľmi by som si želala, aby tu mohol byť s nami.“

Clifford si odkašľal. „Aj ja, mylady, z celého srdca. Možno že tu je. Verím, že duch jeho lordstva bude navždy prítomný v Henley Hall. Čo keby sme dozreli, či je všetko pripravené? Vaši hostia sa na túto chvíľu tešia už od dvadsiateho piateho decembra minulého roku.“

„V takom prípade sa nemám čoho obávať!“

DRUHÁ KAPITOLA

Pohľad na stoly nachystané na servírovanie obeda bol vskutku veľkolepý. Naškrobené obrusy slonovinovej farby visiace takmer po zem zdobili biele cyklámeny a červené ruže umelecky naaranžované na bledozelených smrekových vetvičkách. Popri stoloch boli rozmiestnené vysoké strieborné lampy. Na každom mieste pri stole ležala na štvorci červeného plátna olemovaného zlatou stuhou drobná sladkosť zabalená vo vianočnom papieri. Vedľa vežičiek nalesťených pohárov stáli pripravené džbány s rubínovočervenou ovocnou limonádou.

„To je nádhera, Clifford,“ vydýchla Eleanor. „Musím nájsť naše dámy a znova sa im poďakovať. Aj slečne Moorovej. Myslím, že ešte je tu. Tá jej úžasná kvetinová výzdoba hneď každého upúta.“

Keď prechádzali cez vstupnú halu, Clifford zastal a nazrel do starostlivo napísaného zoznamu, ktorý vytiahol z vrecka svojej dopoludňajšej uniformy. „Ešte sme neskontrolovali, či sú pripravené aj tie tri herne. Potom nasleduje miestnosť, kde sa bude podávať občerstvenie, a šatňa pre účastníkov pretekov.“

Eleanor zachvátila menšia vlna paniky, keď ponad Cliffordov lakeť nazrela do zoznamu. „Kristepane, ešte treba previazať stuhami posledné darčeky na rozlúčku, čo hostia dostanú pri odchode. Ako to, do hája, všetko stihneme za...“ Eleanor vytiahla strýkove vreckové hodinky, „dvadsaťpäť minút?“

„Jednoznačne len metodickým a precíznym postupom, mylady.“

„Jednoznačne,“ zamrmlala si popod nos.

Cez okno zazrela koňa zapriahnutého do voza, čo práve zabočil k dlhému radu garáží. „Práve som si spomenula ešte na jednu veľmi dôležitú vec, Clifford. Nezdržím sa dlho.“

Keď zastala pri zadných dverách kuchyne, striaslo ju od zimy, tak si tuhšie pritiahla dlhý sveter. Až potom vyšla von, kde jej v ľadovom vzduchu doslova zamrzal dych. Náhlila sa k vozu a pozdravila chlapíka atletickej postavy, ktorý si práve hodil na plece vrece s uhlím.

„Zdravím, pán Canning, veselé Vianoce. Ako sa vám darí?“

Muž sa obzrel a uprel na ňu prenikavé modré oči zasadené do ostro rezanej tváre. Keď kývol hlavou, z prameňov svetlých vlasov, čo mu vykúkali spod čiapky, sa mu zosypalo trochu uhoľného prachu. „Vďaka, mylady, tak akurát,“ zamrmlal. Jeho drsný hlas Eleanor zakaždým pripomenul vrčanie zvierata. Energicky mykol plecom, aby si napravil vrece na chrbte.

„Tuším je to vrece dosť ťažké. Mám požiadať Clifforda, aby povedal Josephovi, nech príde s fúrikom a pomôže vám?“

Canning sa zamračil. „Mám dve zdravé ruky a nič iné nepotrebujem, teda ak ste mysleli toto.“

Eleanor si zahryzla do jazyka a v duchu si položila otázku, prečo príroda mrhá takými peknými črtami tváre na muža, ktorý je taký nevrlý.

„Nie, tak som to nemyslela. Len som vám chcela pomôcť. Aby vám zostalo viac času na návrat domov, stihli ste sa prezliecť sa a chytiť koč, ktorý privezie na vianočný obed vás a ostatných hostí z Chipstonu.“

„Nebojte sa, zvládnem to.“

„Ako myslíte.“ Vtom si všimla, že ktosi stojí v kuchynských dverách a zúrivo máva utierkou. „Ach, dajaká menšia nepredvídaná záležitosť. Ospravedlňte ma, pán Canning. Uvidíme sa neskôr. Teším sa.“

Uhliar bez slova odkráčal k pivnici.

Eleanor pokrútila hlavou a premýšľala, či urobila dobre, keď ho pozvala na vianočný obed. Canning totiž dodával uhlie do Henley Hall už dávno predtým, než začiatkom tohto roka zdedila panstvo po svojom strýkovi. Navyše kedysi, prv než sa presťahoval do Chipstonu, býval v Little Buckforde, takže sa jej videlo neslušné, aby nebol medzi pozvanými. *Nezabúdaj, Ellie, čo ti mama vždy kládla na srdce: v každom človeku máš hľadať to dobré.*

Zo zamyslenia ju vyrušila gazdiná, ktorá jej znovu zamávala od dvier. Náhlila sa k nej. „Niečo sa stalo, pani Buttersová?“

„Prepáčte, mylady, nechcela som vás vyrušiť, ale čas hrá proti nám a ešte treba pár vecí dotiahnuť. Nemôžem nájsť pána Clifforda a on si potrpí, aby všetko fungovalo ako hodinky. A Trotterske, chcem povedať pani Trotmanovej, tečú nervy.“

Eleanor tľapla rukami. „Nech už to je čokoľvek, zvládneme to. Podte.“

Keď Eleanor vyriešila asi poltucta drobných problémov, chvatne uviazala poslednú mašľu na venci, čo visel na vchodových dverách. Bola to ďalšia tradícia, ktorú v Henley Hall dodržiavali: každý niečím prispel k výzdobe, čo vítala návštevníkov v tomto sviatočnom období. Všetci to pokladali za veľmi výnimočnú príležitosť. Eleanor práve naprávala tú najväčšiu mašľu, keď sa objavil uhliar Canning na voze s uhlím.

„Vďaka, že rozvážate uhlie aj na Štedrý deň, veľmi si to vážim,“ Eleanor skúsila ešte raz nadviazať rozhovor. „Uvidíme sa pri obede, však?“

Keď sa nedočkala odpovede, opäť sa sústredila na mašľu. *Predsa si mu nepovedala nič zlé, Ellie. Tak ho jednoducho ignoruj a dokonči zdobenie toho venca.*

Vtom začula, že uhliar zoskočil z kozlíka. „Lady Swiftová?“

„Prosím?“ Prekvapene sa obrátila.

Canning si zložil čiapku. Dosiaľ ho nikdy nevidela takého nervózneho. „Ja len... chcem sa poďakovať... Za pozvanie... Na obed,“ dodal, akoby jej to trochu pomalšie páliło.

Keby Eleanor mala poruke stoličku, asi by sa na ňu po jeho poďakovaní zviezla.

„Isteže. Potešenie je na mojej strane.“

Uhliar pozrel na svoju čiapku a vzápätí uprel prenikavé modré oči kamsi ponad jej ľavé plece. „Viete, vy nie ste ako to ostatné nóbl panstvo, kam vozím uhlie.“

„Nuž, možno nie,“ vzdychla Eleanor a už nevedno po koľký raz si v duchu kládla otázku, prečo súčasťou nedávno zdedeného Henley Hall nebola aj príručka, čo sa očakáva od jeho novej majiteľky.

„Nechcel som byť neslušný. Ani vás uraziť. Váš strýko bol taký istý.“

„Nič sa nestalo. Vlastne to beriem ako kompliment.“

Canning si prešiel rukou po brade a odhalil modrý vytetovaný kompas na krku, ktorý mu siahal až po košeru bez goliera a mizol pod ňou. „Keď priveziem uhlie fajnovým ľuďom, väčšinou sa tvária, že som vzduch.“ Natiahol ruku a ukázal poza jej chrbát na Henley Hall. „Aj v domoch oveľa menej nóbl ako je tento váš.“ Tvár mu potemnela. „Všimnú si ma len vtedy, keď sa nejaký nadutý sluha napaprčí a začne frflať, že som niekde na dlážke nechal, prepýtujem, poondiatu čiernu šmuhu od baganče.“ Šibol očami po Eleanor, no vzápätí odvrátil pohľad. „Prepáčte mi to slovo, myľady.“

Eleanor pokrčila plecami. „Zdá sa mi takmer nemožné, aby ste si robili svoju prácu a nezanechali po nej nejaké...“ Eleanor sa odmlčala. *Veď vidíš, že tá nepočúva, Ellie. Úprimne, prečo si si vôbec myslela, že...*

Z úvah ju vytrhol pohľad na uhliarovu tvár náhle stiahnutú do nahnevanej grimasy. „Viete, čo hovoria? V tomto ročnom období, keď driem ako kôň?“ Ukázal na ňu začierneným prstom.

„Že som v živote nič dobré neurobil. A vraj im v tom vreci nosím len smolu!“

Eleanor pokrútila hlavou. „Nevidím žiadnu smolu v tom, keď niekto robí takú dôležitú službu ako vy, vďaka ktorej počas sviatkov máme v dome ja aj moje služobníctvo teplo a teplú vodu.“

Canning sa jej prvýkrát počas rozhovoru dlhšie zadíval do tváre. „To vy ste ma prinútili takto rozmyšľať, keď mi od vás pred pár týždňami prišlo to pozvanie na obed. Odrazu som... bol som medzi hosťami ako človek, čo niečo znamená. Mohli ste prikázať tomu vášmu nevrlému majordómovi, aby ma pozval, ale nie, urobili ste to vy sama.“

Aj keď nechcela, musela sa pousmiať. *Clifforda naozaj dobre odhadol. Ten ozaj vie byť niekedy nevrlý.*

„Pán Canning, veď ani nie tak dávno, než ste sa presťahovali do Chipstonu, ste bývali priamo tu v dedine. A do Henley Hall dodávate uhlie celé roky, robili ste to dávno pred mojím príchodom, tak prečo by som vás nemala pozvať?“

Uhliar sa obzrel ponad plece na voz. Keď sa presvedčil, že kôň sa neplaší, znova pozrel Eleanor do očí. „Lebo. To je dôvod. Nikto iný v Buckforde by ma nepozval. Ani v Chipstone. Vráta lo mi to hlavou. A povedal som si, že je čas urobiť správnu vec. Ukázať všetkým, že sa mýlili.“ Zvrtol sa a kráčal k vozu. Vysadol na kozlík a zobral do rúk opraty. „Nikto z nás, mylady, nemá na výber, ako príde na tento svet, ale môžeme si sakramentsky dobre vybrať, ako z neho odídeme. Prepáčte mi zasa to škaredé slovo.“ Popchol koňa do rýchleho klusu a čoskoro Eleanor zmizol z dohľadu za jednou z mnohých zákrut na krivolakej ceste vedúcej do Henley Hall.

Dofrasa, Ellie, čo to malo znamenať?

Keď zistila, že Clifford sa zasa raz úplne nehučne vynoril odkiaľsi spoza jej chrbta, obrátila sa a spýtavo naňho pozrela. „O čom to hovoril?“

„Žiaľ, váš rozhovor som nepočul. No vyskytla sa menšia katastrofa, mylady, ktorú, ak máte čas, by sme mali vyriešiť.“

„Nebesá! Čo zasa?“

„Pán Gladstone vyňúral všetky ceny určené pre hľadanie pokladu a zavliekol ich do svojho ležoviska. A teraz na nich leží ako sliepka na vajciach a odmieta sa ich vzdať.“

„No teda, to je čosi neslýchané.“ Eleanor mala čo robiť, aby skryla úsmev, keď kráčala za Cliffordom do domu.

Akoby zázrakom dopoludňajšie prípravy sa napokon skončili ku Cliffordovej spokojnosti, aj keď len dve minúty pred príchodom dedičanov. Eleanor, už prezečaná do smaragdovozelených hodvábnych šiat s farebne zladeným šálom, rýchlo zbehla po schodoch, no žalúdok mala zovretý od nervozity.

Bohémski rodičia ju ako dieťa vychovávali v zahraničí a posledné roky strávila v Južnej Afrike, takže nemala strach z nebezpečných zvierat ani z núdzového pristátia lietadla v púšti. No spoločenská udalosť, keď mala ako majiteľka Henley Hall privítať obyvateľov Little Buckfordu, bola záležitosť z celkom iného súdka. Čakala uprostred vstupnej haly a Clifford stál pripravený otvoriť hlavný vchod.

Uhladila si šaty. „Držte mi palce.“

„Som si istý, mylady, že jeho lordstvo, váš strýko, bude na vás tam hore pyšný.“

Ako je možné, Ellie, že Clifford vždy presne vie, na čo myslíš?

Majordóm siahol na kľučku dvier. „Môžeme, mylady?“

TRETIA KAPITOLA

Vzrušenie dedinčanov neopadlo, ani keď si vyzliekli zimné kabáty, zložili klobúky a dozvedeli sa, čo všetko bude náplňou popoludňajšieho programu. Ba ani potom, keď sa skončilo komplikované usádzanie všetkých päťdesiatich hostí k trom dlhým stolom v tanečnej sále.

Eleanor osobne privítala každého hosťa a teraz pozrela na majordóma, aby zistila, čo ďalej. „Vy ste to už zažili so strýkom Byronom, Clifford,“ šepla. „Čo mám urobiť, aby to bolo správne podľa etikety? Keď prinesú jedlo, stačí, ak len poviem ‚dobrú chuť, alebo sa mám postaviť na jednu nohu a zarecitovať nejakú bláznivú básničku?‘“

„Toto je jediné popoludnie v roku, mylady, keď sa hranice etikety trochu uvoľnia a pravidlá zmiernia. Takže môžete robiť, čo len chcete.“

„Clifford!“ Eleanor vyvalila na majordóma oči. „Asi som zle počula. V tej istej vete ste použili slová *pravidlá* a *zmiernia*.“

„Správne. A rovnako ako dedinčania aj vy, mylady, budete musieť vyčekať do ďalšieho dvadsiateho štvrtého decembra, aby ste si ich odo mňa znovu vypočuli v tej istej vete.“

Keďže obedové menu sa skladalo z troch chodov, Eleanor sa rozhodla, že pri každom stole skonzumuje jedno jedlo. Pri jedení mrkovo-kalerábovej polievky sa zapojila do debaty hostí o tom, aké majú plány na vianočné sviatky. Keď sa presunula k druhému stolu, rozhovor doslova zamrzol vo chvíli, keď všetci hostia pri servírovaní hlavného chodu sotva lapali dych. Pečené husi s gaštanovou

a klobásovou plnkou sa podávali s yorkshirským mäsovým pudingom, chrumkavým pastrnákcom, pórom na smotane, zemiakovou kašou, kapustou a kúskami opečenej slaniny.

„Na zdravie lady Swiftovej a jej úžasného personálu!“ ozval sa hlas z druhého konca stola a ten spustil hlučný dupot nôh, ktorý sa rozliehal po celej miestnosti. Eleanor vyslala žiarivý úsmev ku kuchárke pani Trotmanovej a pohybom pier naznačila poďakovanie: „Vďaka, skvelá práca!“

Vtom k nej pristúpil majordóm. „Máte hosťa, mylady.“

Eleanor sa rozhladla po miestnosti. „Povedala by som, Clifford, že dnes tu mám nie jedného, ale odhadom asi päťdesiat hostí!“

„Isteže, mylady, ale ďalší návštevník čaká v hale.“

Premohla ju zvedavosť, rýchlo vyšla z tanečnej sály a zostala stáť ako prikovaná. Vo vstupnej hale stál širokoplecť muž v modrom vlnenom kabáte, v ruke držal klobúk a kožené rukavice a prezeral si portrét jej strýka.

„Šéfinšpektor!“

Detektív šéfinšpektor Seldon sa k nej obrátil a zamrmlal: „Dobrý deň, lady Swiftová.“

Čo ten tu robí? Krátko po príchode do Henley Hall si Eleanor vytvorila k tomuto fešnému detektívovi vzťah založený na kombinácii lásky a nenávisti. Ich cesty sa skrížili, keďže aj ona sa podieľala na vyšetrovaní niekoľkých vražd. V poslednom čase to však bolo viac o láske než o nenávisti. Prispela k tomu aj skutočnosť, že detektív šéfinšpektor Seldon jej pred pár mesiacmi zachránil život.

Na chvíľu zavládlo trápne ticho. „Prepáčte, šéfinšpektor, ale nečakala som vás. Dnes organizujem v Henley Hall svoj prvý vianočný obed aj hry pre dedinčanov z Little Buckfordu. Je mi ľúto, som dosť... zaneprázdnená.“ *Dofrasa, Ellie. Aká škoda, že neprišiel včera!*

„To ma mrzí.“ Seldon si prešiel rukou po gaštanových kučerách. „Idem okolo cestou do Oxfordu a potom odchádzam do Londýna.“

Tak mi prišlo na um, že by odo mňa bolo... netaktné, keby som vám nepoprial veselé Vianoce. A samozrejme aj pánu Gladstonovi. No nemal som prísť neohlásený, najmä keď...“ kývol hlavou k tanečnej sále, kde to bzučalo ako v úli, „ako hovoríte, hostíte takmer celú dedinu.“

Rýchlo niečo vymysli, Ellie! „Nechceli... nechceli by ste sa k nám pridať, šéfinšpektor?“

„Rád by som, lady Swiftová,“ odvetil, „no, žiaľ, vyšetrujem obzvlášť náročný prípad a ten ma bude zamestnávať počas Vianoc.“

„Budete pracovať počas celých sviatkov? Aká škoda. Tak sa tu zastavte, hneď ako budete mať voľno. No predtým zavolajte, prosím, lebo by som to v žiadnom prípade nechcela premeškať.“ Eleanor sčervenela ako pivonka. „Chcem povedať... viem, že váš čas je vzácny.“

Detektív šéfinšpektor Seldon jej pozrel do očí, no vzápätí sklopil zrak a pokrútil klobúkom, čo držal v rukách. „Vďaka, rád prídem.“ Pozrel na starožitné hodiny v kúte. „Keď ste spomenuli čas, je mi ľúto, no musím už ísť.“ Nasadil si na hlavu klobúk a mierne sa uklonil. „Dovidenia, lady Swiftová.“

Sledovala ho, ako odchádza, a v duchu ľutovala, že si na svoju neohlásenú návštevu vybral práve dnešný deň.

Eleanor sa vrátila k obedujúcim dedinčanom, sadla si k tretiemu stolu, a kým si hostia pochutnávali na nakladaných vlašských orechoch a plátkoch syra, smiala sa spolu s nimi na bláznivých vtipoch. Keď odpratali tanieri zo stolov, prekvapene zdvihla hlavu, lebo Clifford zhasol svetlá. No hostia akoby na to čakali, tanečnou sálou sa niesol ich tichý, vzrušený šepot.

O chvíľu pochopila prečo. Do sály vošiel ako prvý majordóm, v rade za ním štyria členovia jej personálu a každý držal v rukách dve misy slivkového pudingu, v ktorých tancovali modré plamienky. Hostia vyskočili zo stoličiek a zúrivo tleskali. Eleanor

v obave, že sa zadusí pre hrču, čo jej navrela v krku, si naliala do pohára vodu a dopriala si riadny dúšok, aby zakryla dojatie.

Po obede ženy z dediny pomohli spratať taniere aj ostatný riad a muži zoradili stoly do dvoch dlhých radov, aby sa mohla podávať vianočná medovina a druhý dezert.

Za stolmi stáli dámy z Henley Hall a náhlivo obsluhovali hostí, no museli kričať, aby ich bolo cez hlasnú vravu počuť. Ich červenobiele pruhované zástery a čiapky ešte znásobovali sviatočný pocit v už aj tak slávnostnej atmosfére.

Pred stolmi sa tvorili rady a hostia sa pomaly posúvali vpred. Pri stole s nápojmi pani Trotmanová veľkoryso nalievala do pohárov vianočnú medovinu vyrobenú podľa jej tajného receptu a hostia ju vychutnávali. Keď dopili, prázdne poháre odovzdali Polly, tá ich opláchlá v mise s vodou a postavila na podnos, kde boli pripravené na ďalšie použitie.

Pri druhom stole pani Buttersová a jej pomocníčka, gazdiná miestneho farára, ponúkali vianočnú čokoládovú roládu tiež upečenú podľa tajného receptu pani Trotmanovej.

Eleanor odmenila kuchárku žiarivým úsmevom. „Úžasné, všetko funguje ako hodinky.“

„Máte pravdu, mylady,“ prikývla pani Trotmanová a naliala ďalší pohár vianočnej medoviny.

Pri pohľade na pokojnú kuchárku a jej obratné pohyby Eleanor len krútila hlavou. „Teda dámy, počínate si naozaj skvelo. Zdá sa, že všetci sa výborne zabávajú.“

„Áno, väčšina hostí až na tamtoho,“ odvetila pani Trotmanová a kývla hlavou na Conrada Canninga, ktorý práve stál v rade na porciu vianočnej čokoládovej rolády. „Ten večne podráždený starý frfloš stále do niekoho rýpe. Pred chvíľou sa pohádal s niekým v rade.“ Kuchárka sa naklonila k Eleanor a stíšila hlas. „Nejde mi do hlavy, čo na ňom tie ženy vidia. Načo sú mu tie jeho nebesky modré oči, keď nemá dobré srdce?“

Eleanor sa zadívala na Canninga. Tváril sa namrzene, ako to mal vo zvyku. No keď si všimol, že sa naňho pozerá, črty tváre akoby mu trochu zmäkli. Bolo to až smiešne, ale v tej chvíli vyzeral takmer ako... *svätec? Vyrovnaný sám so sebou?* Bola si istá, že skoro nebadane kývol hlavou, akoby vytušil jej myšlienky. No vzápätí sa obrátil a zobral si prociu rolády. A keď vystúpil z radu, na tvári mal už zasa ten svoj zvyčajný zachmúrený výraz. Eleanor si spomenula na ich zvláštny rozhovor z dnešného dopoludnia. *Čo to vlastne povedal?*

Pani Trotmanová jej podala pohár vianočnej medoviny a tým prerušila jej úvahy. „Toto vám pomôže, mylady, spamätať sa z toho šoku, že ste si porezali líce. Mám poslať Polly po ďalšiu masť?“

Keď mladá slúžka začula svoje meno, obzrela sa a nechtiac z misy, v ktorej umývala poháre, vyšplechla spríšku vody nielen na väčšinu hostí v rade, ale aj na pani Buttersovú a Eleanor. Dievčina zalapala po dychu, pribehla k nej a roztrasenou rukou jej podávala mokrú utierku.

„Prepáčte, mylady.“ Schmatla rožok zástery a nervózne cmúľala čipkový okraj.

Eleanor sa usmiala a opatrne jej zásteru vytiahla z úst. „Nič sa nestalo, Polly.“

„Veru stalo, mylady. Prepáčte, mylady.“ Slúžka sa rýchlo vrátila na svoje miesto.

Eleanor si uchlipla medoviny. „Pani Trotmanová, je naozaj vynikajúca, veľmi hrejivá. Presne to budú potrebovať naši bežci, keby začalo snežiť. Aj keď si nie som istá, či by sa preteky mali konať, ak sa zmení počasie.“

Ibaže to už kuchárka nepočula, lebo sa plne sústredila na rozhovor s roztržitou slúžkou. „Polly, dievča moje, čo som ti vravela?“ Ukázala na misu, v ktorej Polly umývala poháre. „Nečakaj, kým bude taká špinavá, že nedovidiš na dno. Vodu musíš vymeniť skôr.“

Polly pozrela do misy. „Prepáčte, pani Trotmanová, mne sa zdalo, že je celkom čistá.“

Kuchárka pokrútila hlavou. „Joseph! Koľko vody je vonku v sude?“

Joseph, záhradník na panstve Henley Hall, podišiel k nim. „Je tam ešte habadej miesta na ďalšiu špinavú vodu, pani Trotmanová. Načo ju len tak vylievať, keď ju môžem využiť v skleníkoch.“

V rade na dezert stáli viacerí budúci účastníci pretekov a túžobne hľadeli na rýchlo ubúdajúce porcie vianočnej čokoládovej rolády. Eleanor sledovala, ako pani Buttersová a jej pomocníčka starostlivo balia každý kúsok do štvorca novinového papiera, zahnú rožky a podajú ho čakajúcim bežcom.

Eleanor sa rozhodla, že je načas vyjsť von a skontrolovať pódium, kde sa budú odovzdávať ceny víťazom pretekov. Práve sa zberala na odchod, no vtom si všimla pani Buttersovú. Gazdiná jej len pohybom pier naznačila: „Kde je Gladstone?“

Eleanor pokrútila hlavou a pokrčila plecami. „Je mi ľúto, nemám poňatia.“

Vtom sa objavil Clifford. Očividne mal namierené do kuchyne a vedľa neho sa sotva vliekol kajúcne sa tváriaci buldog.

Fajn, o Gladstona si už netreba robiť starosti, ale čo to počasie, Ellie?

Vtom k nej podišla Polly. Ruky sa jej ešte vždy triasli.

„Už si sa upokojila?“ spýtala sa jej ustarostená Eleanor.

Polly na ňu vyvalila oči, v ktorých sa zračil strach. „Na vine je to pískanie, mylady.“

„Pískanie?“

„Áno, mylady. Dnes ráno bolo nebo červené a to je varovanie pre všetkých námorníkov a pastierov. A keď už sa tá červeň rozliezla všade, niekto zapískal a vietor sa obrátil. Prichádza búrka, mylady. Ja nemám rada búrky.“

Eleanor sa cez veľký oblok siahajúci od podlahy po strop zadívala na tmavnúcu oblohu a striaslo ju. „Ani ja, Polly.“

ŠTVRTÁ KAPITOLA

„Aha, lady Swiftová!“ privítal ju veselý hlas, keď sa blížila k pódiu, hoci jeho majiteľa ešte nevidela.

Odrazu sa objavila ruka s lesklým mosadzným megafónom.

„Reverend Gaskell, ste to vy?“

To už sa vynoril kňazský kolárik, nad ním hlava s gučou strapatých sivých vlasov a okuliare v hrubom ráme. „Áno, som to ja, lady Swiftová. Len... uhm... som z ničoho nič trochu padol na nos. Práve som sa totiž snažil zachrániť tento majstrovský hovoriaci prístroj, vynález samého pána Edisona.“ A opierajúc sa o čosi, čo vyzeralo ako dlhonohá trojnožka, sa reverend vystrel do výšky svojich šošesťdesiatich piatich centimetrov a usmial sa na Eleanor. V červenom vlnenom kabáte, spod ktorého mu vykúkala fialová košeľa a farebne zladený pulóver, a vo filcovom klobúku s hodvábnou ružou zastoknutou za fialovou stužkou vyzeral ako stelesnenie Vianoc. „No vďaka Pánubohu som celý. Ako stojí v Prísloviach, kapitola sedemnásť, verš dvadsaťdva: *„Radostné srdce je dobrým liekom.“* Ale, božemôj, čo to vidím? Tuším aj vás postretla menšia nepríjemnosť. Ako sa cítite, mylady?“

„Ďakujem za opýtanie, som v najlepšom poriadku.“ Eleanor sa usmiala a natiahla ruku k reverendovi, aby sa s ním privítala.

Reverend Gaskell pustil z ruky megafón a ten s hlasným žuchnutím dopadol na pódium. „Ojoj!“ Energicky Eleanor potriasol rukou a poznamenal: „Aký nádherný deň. Ďakujem vám za štedrý vianočný obed aj za veľkoryso zorganizované hry pre našu zaslúži-

lú malú komunitu! Dnes v noci som takmer oko nezažmúril, tak veľmi som sa tešil na zábavu a smiech, čo sa bude rozliehať na panstve Henley Hall.“

Eleanor sa zadívala na oblohu, ktorá už nabrala tmavosivú farbu. „Ja len dúfam, že počasie vydrží. Nemohli by ste nám tam hore zohnať mimoriadnu protekciu a zariadiť, aby začalo snežiť až po skončení vianočného behu? Na prvom a poslednom úseku trate sú také strminy, že sa obávam, aby si niekto nezlomil ruku alebo nohu, keď sa to bude priveľmi kĺzať.“

Reverend Gaskell sa zasmial. „Aký roztomilý nápad! Pravdupovediac, nie som si istý, či tam hore mám až také vplyvné kontakty.“ Zdvihol zo zeme megafón a dodal: „Je pre mňa veľkou čťou, že práve ja môžem oficiálne odštartovať vianočný beh, milá lady Swiftová. Pokladám to za vrcholnú udalosť vo svojom živote, hoci to znie dosť ironicky, keďže ma nikto nikdy slovom ‚športovec‘ nepočastoval.“

„Či už ste športovec alebo nie, nepochybujem, že sa určite skvele zhostíte svojej úlohy.“

„Teda ak dovolíte, milá lady Swiftová, musím zaujať svoje miesto.“

„Uvidíme sa na štarte o...“ Eleanor vytiahla vreckové hodinky zdedené po strýkovi, „pánabeka, už zostáva len dvanásť minút!“

O dvanásť minút zahanbená Eleanor zistila, že okrem nej už všetci ostatní dorazili na štart. Keď sa objavila, reverend Gaskell si priložil mosadzný megafón k ústam, aby ju prítomní pozdravili. „Trikrát hurá lady Swiftovej za jej štedrú pohostinnosť!“

V zástupe dedičanov vypukol taký jasot, že Eleanor až podskočila a odrazu pre rozpaky nevedela, kam sa pozeráť. Všetkým priateľsky zamávala a očami hľadala majordóma.

Vtom spoza chrbta začula jeho hlas. „Tu som, mylady.“

„Clifford, povedzte mi, čím sa zvyčajne začína vianočný beh?“

„Začína sa obvyklým spôsobom, štartér vystrelí z pištole, ako je uvedené v programe.“

„Áno, jasné, program. No zdá sa, akoby to reverend Gaskell z nejakého dôvodu zdržiaval. Bežci sú už netrpezliví.“

Clifford sa zamračil. „Tuším je na štarte nejaký zmätok.“

Kým sa Eleanor zmohla na odpoveď, na nose jej pristála snehová vločka a hneď sa aj roztopila. Pozrela na oblohu. „Clifford, treba, aby reverend tie preteky odštartoval, lebo začína snežiť.“

Majordóm prikývol a kráčal k pódiu. Reverend Gaskell sa sklonil a priložil si dlaň k uchu, Clifford mu niečo povedal a ukázal na prvé snehové vločky. Reverend vytiahol vreckové hodinky a na znak ospravedlnenia kývol hlavou. Potľapkal Clifforda po pleci a znova si priložil megafón k ústam. „Dámy, páni, deti, tak je to tu! Povzbudte našich odvážnych a zanietených pretekárov. Poprajte im v mene Božom rýchlosť, ale najprv, prosím, uvoľnite bežeckú dráhu.“

Jeho slová spôsobili, že diváci chvatne cúvali, a bežci sa začali energicky rozcvičovať a pripravovať na štart. Teraz reverend oslovil ich: „Páni, želim vám veľa šťastia pri zdolávaní tohtoročnej náročnej trate. Dávajte si pozor a riadte sa slovami z Prvého listu Korinťanom, kapitola deväť, verš dvadsaťštyri: ‚Neviete, že tí, čo bežia na štadióne, bežia síce všetci, ale iba jeden dosiahne víťaznú cenu? Bežte tak, aby ste ju získali.‘“ Gaskell na chvíľu sklonil hlavu, potom pozrel nahor. „Týmto vyhlasujem tento vianočný beh za...“ Ruka s megafónom mu klesla a tou druhou si skusmo ťapkal po vreckách kabáta.

Eleanor sledovala Clifforda, ktorý ukázal na reverendov chrbát. Gaskellovi sa očividne uľavilo, keď zašmátral rukou a zozadu spoza opaska na nohaviciach vytiahol štartovaciu pištoľ. Na chvíľu sa zháčil a zdalo sa, že uprene hľadí na jedného z bežcov, pričom pištoľou nebezpečne mieril jeho smerom. Clifford nenápadne posunul hlaveň pištole bokom.